kü ben gündüz insan, gece kurt şeklinde yaşıyordum o zaman. Evde dünya yaramazı bir oğlandım, yapmadığım kalmazdı. Okulda dünyanın en uslu çocuğuydum. Evde yaptığım yaramazlıkları, annem okulda anlattığında hocalarım inanmazdı. "Bu çocuk mu, bu kadar uslu bu çocuk mu?.." Böyleydi.

Sonra, o sıralarda bir daha şiir yazmadım...

— *Bir şiir yazdınız ve bıraktınız...*

— Hayır, babama götürdüm. Şimdi bak, gözümün önüne geldi: Babam zannederim yemek odasındaydı ya da oturma odasında, arka tarafta, asıl salonun arkasındaki odada. "Baba, ben şiir yazdım," dedim. "Getir bakalım karaoğlan," dedi. Aldı okudu, "Çok güzel," dedi, kafamı okşadı. Sonra anneme döndü, "Hiçbir şeye benzemiyor," dedi.

— *Moral bozucu bir durum.*

— Evet, öyle dedi; ama benim şiire alakam devam etti. Bir yerde bir şiir görmeyeyim, hemen okurdum. Bununla birlikte yazmak konusunda pek hevesim yoktu o sıralarda.

İlkokul dönemi, çocuk dergilerinden başka, bir de futbolun etrafında geçmiştir. Bu, birçok insanı şaşırtacak bir şey belki. Şimdi, öyle bir merakım nereden çıktı! Karşıyaka ile İzmir arasında işleyen vapurlar, pazar günleri, daha yolun ortasındayken düdük çalmaya başlarlardı. Neşeli, şen bir düdük olurdu bu. Ondan sonra birtakım adamlar bağırırdı. Sesler, vapur yaklaştıkça netleşirdi. Sonradan ayırt ettim ki, "Kaf Kaf Kaf, Sin Sin Sin, Kaf Sin Kaf Sin Kaf!" diye bağırıyorlar. Karşıyaka Altay'ı yenmiş; heyecan içinde geliyorlar!

Bu bende büyük bir merak uyandırdı. Çok ilgimi çekmişti çocukken. Öğrendim ki, "Kaf Sin Kaf" dedikleri takım, bizim evin çok yakınlarındaki bir mahfelde antreman yapıyormuş. Mahfel, benim okuduğum ilkokulun tam karşısında, o kadar yakın. Hadi, mahfele taşınmaya başladım: Orada antreman yapıyorlar işte ağbiler, futbolcular. Formalar, dizlikler, eldivenler... Aralarında mahallî şöhretler var, genç oyuncular var, Kaf Sin Kaf'ın müstakbel oyuncuları. Birden meydana çıktı ki, Karşıyaka'da gayrı federe lig var!

Kaf Sin Kaf'ın genç takımı denilebilecek bir takım vardı ki, adı Yıldırımspor'du, onun forması yeşil-kırmızı. Biz tabii bu kadar burnumuzun dibinde olduğu için Yıldırımsporlu, dolayısıyla Kaf Sin Kaflı olduk.

Bir de Alaybey diye bir takım vardı; adı, Alaybeyi isimli mahalleden. Alaybey denilen takım, daha çok halk ve işçi takımıydı; çünkü hemen Alaybeyi'nin yanında, Naldöken'de bir palamut fabrikası vardı. Takımda, orada çalışan işçilerden de insanlar vardı sanıyorum. Şimdi, Kaf Sin Kaf'ın genç takımı Yıldırımspor'un oyuncuları çoğu okul çocukları, liseli falan. Öbür taraftakilerse halktan insanlardı. Ve bunlar zaman zaman bizim o antrenman sahasında maç yaparlardı.

Maç günleri heyecandan öldüğümü bilirim ben. Maçı seyrederken ne kadar heyecanlanıyor olmalıyım ki, bir keresinde ağbiler beni seyrediyorlarmış, yakalamışlar, birbirlerine gösteriyorlar beni: Hopluyormuşum yerimden maçta! Benim için büyük hayat derslerinden biridir: O maçların ekserisinde Alaybey yenerdi. Buna tahammül edemez, çok sıkılırdım.

— *Bir şekilde taraftarsınız aynı zamanda...*
— Çok! Çok!.. Kaf Sin Kaf'ın baştaraftarı olduk.

Fakat Kaf Sin Kaf, o zaman çok parlak bir takım değildi. Daha evvel parlakmış, onu duyardık, efsane gibiydi.

O sıralar, İstanbul'daki takımları gazetelerden öğreniyorum, futbol merakı var ya... Arkadaşlar soruyorlar: "Sen nerelisin? Fenerbahçeli misin, Galatasaraylı mısın?" Böyle laflar işte. Ben ne taraftayım? Ne tarafta olduğumu bilmiyorum, çünkü o takımları bilmiyorum. Fakat o sırada önemli bir maç oldu ve Fenerbahçe, Galatasaray'ı 6-1 yendi. O mağlubiyete çok üzüldüm ve Galatasaraylı oldum.

— *Yenilmiş olmasından dolayı mı? Belki yaradılışınızla da ilgili bir tercih, ezilenden yana olmak...*

— Onu kimse korumuyor gibi geldi bana, öyle bir hisle Galatasaraylı oldum... Derken ilginç bir şey başladı: İstanbul'da maçlar pazar günü oynanıyor, haber gazetede pazartesi günü çıkıyor. O dönemde İstanbul'daki gazeteler, İzmir'e ancak salı akşamı geliyor. Ben salı günü öğleden itibaren iskelede nöbet tutardım; gazete gelecek, ben de sonucu öğreneceğim! Bu kadar heyecan duyuyorum, bu kadar düşkünüm futbola. Ve tabii Galatasaray'ın da kötü seneleriydi o seneler, yüz güldürücü sonuçlar gelmiyordu. Fakat bu beni hiçbir şekilde caydırmadı, yani o günden bugüne, ilginç bir şekilde, Galatasaray'a bağlılığım kesilmedi.

Yaz tatilleri geldiği zaman, futbol merakı yavaş yavaş futbol oynama tutkusuna dönüştü. On-on bir yaşlarımdayım, hâlâ ilkokuldayım. Mahfele giderdik; orada büyük bir saha var, iki de küçük saha var. O küçük sahalarda biz gazozuna futbol oynamaya başladık. Ben kaleci oldum, kendiliğimden kaleciliği seçtim. Kaleciliğim ilkokul bitinceye kadar sürdü.

nâm-ı diğer kaptan

"Attilâ İlhan'ı Dinledim"

Söyleşi: Selim İleri

Kültür Yayınları

2. baskı

© Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

Yayına Hazırlayan Mürşit Balabanlılar

Kapak Tasarımı Mehmet Ulusel / Ayşe Topçu
Düzelti Eylül Duru
Sayfa Düzeni Tipograf (0212) 249 01 01
İkinci Basım Mayıs 2002
ISBN 975-458-340-4
OTM 11019902
Basımevi Mas Matbaacılık AŞ (0212) 285 11 96
İstanbul